

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudců JUDr. Lenky Kaniové a JUDr. Josefa Baxy v právní věci žalobců **a) S. S., a b) M. S.**, obou zastoupených JUDr. Jiřím Bönischem, advokátem se sídlem Ječná 29a, Brno, proti žalovanému **Magistrátu města Brna, odboru územního a stavebního řízení**, se sídlem Malinovského nám. 3, Brno, proti rozhodnutí ze dne 27. 11. 2001, č. j. OÚSŘ U 01/48407/Bo/Wi, o kasační stížnosti žalovaného proti rozsudku Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2004, č. j. 30 Ca 26/2002–26,

t a k t o :

Rozsudek Krajského soudu v Brně ze dne 27. 10. 2004, č. j. 30 Ca 26/2002–26,
se z r u š u j e a věc **se v r a c í** tomuto soudu k dalšímu řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Rozhodnutím Úřadu městské části B. – B., odboru stavebního a živnostenského (dále též „stavební úřad“) ze dne 20. 9. 2001, č. j. OS – 1019/01 – Be, bylo k žádosti stavebníka Ing. M. R. ve sloučeném územním řízení o umístění stavby se stavebním řízením rozhodnuto o umístění a povolení stavby – novostavby rodinného domu v ulici P., včetně přípojek inženýrských sítí a oplocení na pozemcích p. č. 1538/2 a 1509/1 v k. ú. B.. Odvolání podané žalobci žalovaný rozhodnutím ze dne 27. 11. 2001 zamítl a napadené rozhodnutí stavebního úřadu potvrdil.

Žalobci se žalobou domáhali zrušení napadeného rozhodnutí žalovaného. V ní namítali vady řízení spočívající v tom, že stavební úřad sám rozhodl o jejich občanskoprávních námitkách, jimiž požadovali umístit stavbu od hranice jejich pozemku ve vzdálenosti nejméně 3,5 m a nesouhlasili s projektovanou terasou ve II. nadzemním podlaží z důvodu rušení soukromí, ač rozhodnutí o nich náleželo do pravomoci soudu a žalovaný měl žalobce odkázat na podání žaloby k soudu. Druhým žalobním bodem pak namítali, že se žalovaný dostatečně nezabýval důvody jejich odvolání,

nevzal v úvahu úmysl žalobců provést na pozemcích p. č. 1540/1 a 1540/2 výstavbu rodinných domů a tím, že správní orgány nevyhověly jejich úsilí o umístění navrhované stavby ve vzdálenosti 3, 5 m od hranic s jejich pozemkem, nebudou moci žádný rodinný domek postavit, protože nebude možné splnit požadavky vzájemného odstupu staveb rodinným domů mezi sebou. Správní orgány obou stupňů tak rozhodovaly na základě nesprávně posouzeného skutkového stavu a vyvodily z něj nesprávné právní závěry.

Krajský soud v Brně rozsudkem ze dne 27. 10. 2004 rozhodnutí žalovaného zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení. V odůvodnění uvedl, že první z žalobních námitek důvodnou neshledal, neboť námitky žalobců nebyly námitkami občanskoprávní povahy, na něž by se vztahoval režim § 137 stavebního zákona.

Pokud jde o druhou námitku soud vytkl správním orgánům obou stupňů, že se věci nezabývaly z pohledu všech zákonem stanovených kritérií vyplývajících z § 37 odst. 2 stavebního zákona. Podle soudu záměr žalobců zastavit svůj pozemek rodinnými domky měl být zvažován při posuzování návrhu z hlediska potřeb požadovaného opatření v území a jeho důsledky, nebylo proto možno se omezit jen na soulad tohoto opatření s jednotlivými regulativy uvedenými v územně plánovací dokumentaci, ale návrh na vydání územního rozhodnutí měl být konfrontován též s obecnými cíli a úkoly územního plánování. S odkazem na § 1 odst. 1 a § 2 odst. 1 písm. k) stavebního zákona soud dovodil, že jedním z cílů územního plánování je i dosažení optimálního uspořádání a využití území a jsou-li konkrétní parcely určeny pro výstavbu (pozemky žalobců sice nejsou stavebními pozemky, lze je však z pohledu územně plánovací dokumentace zastavět), je optimálnější stav, kdy je možné na těchto parcelách umístit více staveb než bude-li zamýšleným opatřením v území umístění staveb na těchto pozemcích znemožněno. Podle soudu, pokud by navrhované umístění stavby Ing. R. neumožňovalo dané území optimálně využít, nebylo by možné takovému návrhu vyhovět i kdyby jinak všechna zákonná kritéria návrh splňoval. Podle soudu bylo povinností správních orgánů se otázkou optimálního využití daného území zabývat a své hodnotící závěry uvést v odůvodnění rozhodnutí; protože žalovaný takové úvahy v rozhodnutí neuvedl, je jeho rozhodnutí nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Žalovaný napadl rozsudek krajského soudu včasnou kasační stížností opírající se o důvody uvedené v § 103 odst. 1 písm. a) a d) s. ř. s.

V první řadě soudu vytýká, že porušil dispoziční zásadu a vázanost soudu rozsahem napadení a žalobními body při přezkumu a napadené rozhodnutí zrušil z důvodů, které v žalobě nebyly uplatněny. Tím zároveň zkrátil žalobce na jeho procesních právech, neboť mu klade za vinu nezákonnosti, k níž neměl vůbec možnost se jakkoliv vyjádřit a bránit se a vydal pro něho zcela překvapivé rozhodnutí. Dále namítal i nesprávnost závěrů krajského soudu, neboť důsledky požadovaného opatření v území (z hlediska neurčitého záměru žalobců v budoucnu stavět) v odůvodnění rozhodnutí zohlednil a vyhodnotil. V odůvodnění svého rozhodnutí poukázal na to, že žalobci deklarovaný záměr na sousedním pozemku stavět nebyl ani ve stádiu konkrétní podoby záměru, vysvětlil, že nelze ani aplikovat požadavky na odstup povolované stavby od hranice pozemku jestliže sousední stavba neexistuje, navíc i tak byl odstup 2 m od hranic sousedního pozemku stavebníkem respektován, sousední pozemek není pozemkem stavebním a zabýval se i tím, zda projednávaná stavba neznemožní případnou zástavbu na sousedním pozemku a uzavřel, že taková výstavba na sousedním pozemku vyloučena nebude. Žalovaný má za to, že z rozhodnutí krajského soudu není zřejmé jakým ještě dalším způsobem měl možnost dalšího využití sousedních pozemků

vyhodnocovat. Jestliže navržená stavba vyhovuje odstupovým vzdálenostem, územnímu plánu i jiným závazným technickým požadavkům, není možno takto nad rámec omezovat vlastníka pozemku neurčitými budoucími stavebními záměry sousedů. Ustanovení § 1 a 2 stavebního zákona se vztahují k procesu územního plánování jehož výsledkem je územně plánovací dokumentace, která v sobě má již zapracováno optimální uspořádání území. Kromě toho předmětné parcely nesou určeny k zástavbě, jedná se o plochy stabilizované, ve kterých se stávající intenzita využití nebude výhledově měnit, a v nich se pak případ od případu posuzuje, zda je konkrétní záměr přípustný. Poukázal též na to, že rozhodnutí žalovaného bylo zrušeno po více než třech letech, v době, kdy již stavba byla realizována, zkolaudována a je zapsána v katastru nemovitostí.

Žalobci v písemném vyjádření navrhli zamítnutí kasační stížnosti. Podle nich soud přezkoumával rozhodnutí žalovaného v intencích žalobních bodů, neboť žalobci namítali nedostatečně zjištěný stav věci a této námitce soud přisvědčil.

Nejvyšší správní soud přezkoumal napadený rozsudek krajského soudu v rozsahu kasační stížnosti a v rámci uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.) a o důvodech kasační stížnosti usoudil následovně.

V prvé řadě dospěl k závěru, že ačkoliv stěžovatel kasační stížnost formálně opírá o dva důvody, a to o ustanovení § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. (nezákonnost spočívající v nesprávném posouzení právní otázky soudem v předcházejícím řízení) a o ustanovení § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. (vady řízení před soudem, které mohly mít za následek nezákonné rozhodnutí o věci samé) z obsahu kasační stížnosti vyplývá, že uplatněn je jen důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s. Přezkum zákonnosti napadeného rozhodnutí z hlediska právního posouzení věci krajským soudem dle § 103 odst. 1 písm. a) s. ř. s. je totiž přezkumem úsudku krajského soudu o aplikaci hmotného práva na danou věc, nikoliv úsudkem o aplikaci procesního postupu. Namítá-li proto stěžovatel, že krajský soud při přezkumu rozhodnutí žalovaného nerespektoval svou vázanost žalobními body a napadené rozhodnutí zrušil z důvodů, které žalobci v žalobě nenamítali, míří tato výtku k důvodu dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s., neboť napadá procesní postup soudu v řízení. Obdobně je třeba nahlížet i na výhrady, jimiž stěžovatel zpochybňuje důvodnost zrušujícího rozhodnutí krajského soudu. Soud zrušil rozsudek pro nepřezkoumatelnost pro nedostatek důvodů, s tím, že chybí v odůvodnění rozhodnutí hodnocení navrhované stavby z hlediska optimálního využití daného území. Proto i argumenty, kde stěžovatel proti důvodnosti tohoto závěru brojí, je třeba posuzovat jako tvrzení vad v hodnotícím úsudku soudu o přezkumné způsobilosti rozhodnutí žalovaného a tím i důvod dle § 103 odst. 1 písm. d) s. ř. s.; jinými slovy dospívá-li soud k závěru, že rozhodnutí nelze přezkoumat proto, že neobsahuje důvody, proč bylo rozhodnuto tak, jak je ve výroku uvedeno, soud se takovým rozhodnutím nevyjadřuje k věcné správnosti napadeného rozhodnutí a ani k dodržení zákonného procesního postupu v řízení, jež vydání napadeného rozhodnutí předcházelo, činí „jen“ závěr o tom, že rozhodnutí je pro absenci důvodů natolik vadné, že právní závěry či správnost procesního postupu předchozího řízení přezkoumat neumožňuje.

V prvním okruhu namítaných vad řízení před krajským soudem stěžovatel soudu vytýká, že přezkoumával rozhodnutí žalovaného nad rámec žalobních bodů a rozhodnutí zrušil z důvodů, které nebyly namítány. Tím dle stěžovatele jednak porušil zásadu dispoziční, zásadu koncentrační a vázanost soudu žalobou a v důsledku toho zkrátil stěžovatele na procesních právech, a to především v právu na spravedlivý proces, rovnost stran,

neboť neměl možnost se k nezákonnosti, která je mu kladena za vinu, vyjádřit a jakkoliv se bránit.

Těmto námitkám stěžovatele nelze přisvědčit.

Správní soudnictví je ovládáno zásadou dispoziční. Je na žalobci, zda proti rozhodnutí správního orgánu, jímž se zakládají, mění ruší nebo závazně určují jeho práva nebo povinnosti, bude brojit žalobou u soudu či nikoliv; je na něm aby v případě, kdy se bude domáhat ochrany svých práv žalobou u soudu, v této žalobě jasně vymezil, které výroky správního rozhodnutí napadá a v žalobních bodech pak specifikoval, z jakých skutkových a právních důvodů považuje napadené výroky rozhodnutí za nezákonné nebo nicotné (§ 71 s. ř. s.). Ve správním soudnictví se dále uplatňuje zásada koncentrační; okruh výroků rozhodnutí a žalobních bodů, v jejichž mezích má být rozhodnutí žalovaného přezkoumáno, může žalobce rozšiřovat pouze v zákonem stanovené lhůtě pro podání žaloby (§ 71 odst. 2 s. ř. s.) a pouze v této lhůtě tak žalobce může svým dispozičním úkonem vymezit, které výroky a z jakých důvodů žádá přezkoumat. Soud při přezkoumání správního rozhodnutí je vázán rozsahem napadení, jak je žalobce ve své žalobě vymezí a přezkoumá jen ty výroky rozhodnutí, které byly žalobou napadeny, a jen v mezích žalobních bodů (§ 75 odst. 2 s. ř. s.).

Soudní řád správní výslovně, nad rámec žalobní vázanosti, rozšiřuje soudní přezkum o zkoumání nicotnosti žalobou napadeného rozhodnutí; k nicotnosti musí soud přihlížet a musí ji též svým rozhodnutím deklarovat, i když ji žalobce nenamítá.

I bez takové výslovné právní úpravy však musí soud z úřední povinnosti přihlížet i k dalším těžkým vadám rozhodnutí, popřípadě i vadám v procesním postupu správních orgánů v řízení, a to tehdy, pokud je rozhodnutí nebo předchozí správní řízení natolik vadným, že přezkum v intencích žalobních bodů není možný, popřípadě bylo správní řízení zatíženo tak zásadními vadami, že rozhodnutí v takovém řízení vydané nemůže obstát. Konstantní judikatura takové vady řízení spatřuje především v tom, jsou-li rozhodnutí správních orgánů nepřezkoumatelná, a to jak z důvodu nesrozumitelnosti, tak pro nedostatek důvodů (srovnej rozsudek NSS uveřejněný pod č. 359/2004 Sb. NSS), a v některých dalších vážných porušeních ustanovení o správním řízení (srovnej např. rozhodnutí NSS uveřejněná pod č. 272/2004, č. 459/2005, č. 650/2005 Sb. NSS).

Smyslem a účelem správního soudnictví je v intencích čl. 36 odst. 2 Listiny základních práv a svobod poskytovat ochranu veřejných subjektivním právům. I když ze zásady dispoziční vyplývá, že je především na žalobci samém, aby v žalobě vymezil, v čem se cítí být napadeným rozhodnutím na svých právech zkrácen, trpí-li však rozhodnutí natolik flagrantními vadami, že není možné se relevantním způsobem vůbec žalobními námitkami zabývat, postrádalo by právo na soudní ochranu svůj smysl a účel, jestliže by soud k takovým vadám z úřední povinnosti neměl přihlížet a měl, s odvoláním na zásadu dispoziční, rezignovat na kontrolu zákonnosti rozhodování správních orgánů proto, že nezákonnost je natolik intenzivní, že důvodnost žalobcem namítané dílčí nezákonnosti nelze zkoumat.

V předmětné věci dospěl krajský soud k závěru, že napadené rozhodnutí je nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů a z tohoto důvodu též napadené rozhodnutí zrušil a věc vrátil stěžovateli k dalšímu řízení. Stěžovateli je třeba přisvědčit v tom, že žalobci výslovně nenamítali nepřezkoumatelnost rozhodnutí pro nedostatek důvodů, což soud shledal

důvodem pro zrušení rozhodnutí. Žaloba vytykala žalovanému nesprávné posouzení skutkového stavu s ohledem na důvody uplatněné v odvolání žalobců. Jak již bylo výše vyloženo, otázku přezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí zkoumá soud z úřední povinnosti a proto dospěl-li krajský soud k závěru, že rozhodnutí je nepřezkoumatelné, nepochybil, jestliže takový závěr učinil i bez výslovné žalobní námitky.

Je-li povinností soudu zrušit i bez návrhu napadené rozhodnutí, jestliže je nepřezkoumatelné, pak nelze účinně namítat porušení procesních práv správního orgánu v řízení před soudem, v němž rozhodnutí s takovým závěrem bylo vydáno. Pokud je podána žaloba, pak v soudním řízení, v němž je o takové žalobě jednáno a rozhodováno, mají jak žalobce tak i správní orgán rovná práva. Jak uvedl Ústavní soud v rozhodnutí sp. zn. III. ÚS 202/03: „...*Jedním ze základních principů, jimiž je soudní řízení ovládáno, je princip rovnosti účastníků, který vyjadřuje skutečnost, že účastníci řízení (strany) musí stát před soudem v rovném postavení, aniž by byla jedna nebo druhá strana jakkoli procesně zvýhodněna. K provedení tohoto principu se ukládá soudu povinnost, aby oběma stranám sporu zajistil stejné možnosti k uplatnění jejich práv. Obdobně chápe princip rovnosti stran Evropský soud pro lidská práva, který používá v této souvislosti pojem "rovnost zbraní". Podle konstantní judikatury tohoto soudu princip rovnosti zbraní, jako jeden z prvků širšího pojetí spravedlivého procesu, vyžaduje, aby každé procesní straně byla dána přiměřená možnost přednést svou záležitost za podmínek, jež ji nestaví do podstatně nevýhodnější situace, než ve které je její protistrana...*“.

Jestliže soud v rámci přezkumu napadeného rozhodnutí dospěje k závěru o důvodech pro zrušení napadeného rozhodnutí z úřední povinnosti, pak činí tento závěr pouze na základě svého vlastního zjištění, že rozhodnutí takovou vadou trpí, aniž by tento závěr byl výsledkem úsudku o žalobních námitkách, které žalobce v žalobních bodech uplatnil. Soud tak svůj závěr činí bez ohledu na tvrzení účastníků řízení a nemůže být proto narušen princip rovnosti účastníků řízení, jestliže ani stěžovatel nemohl dříve než soud svůj úsudek o existenci takové vady vyjádřit ve svém rozhodnutí, mu oponovat.

Další v kasační stížnosti namítanou vadou řízení stěžovatel zpochybňoval úsudek soudu o nepřezkoumatelnosti rozhodnutí žalovaného. Této kasační námitce je třeba přisvědčit.

Rozhodnutí odvolacího orgánu musí být opatřeno rozhodovacími důvody, aby soud mohl přezkoumat skutkové i právní premisy, na nichž bylo rozhodnutí založeno. Z odůvodnění rozhodnutí musí být seznatelné, které skutečnosti byly podkladem rozhodnutí, jakými úvahami byl veden při hodnocení důkazů a při použití jakých právních předpisů, na základě kterých rozhodoval. Musí z něj vyplývat jeho úvahy při posuzování jednotlivých odvolacích důvodů, a to jak z hlediska skutkového, tak právního, tedy které konkrétní skutečnosti vzal za podklad svého rozhodnutí, zda a proč přihlédl či nepřihlédl k tvrzením a důkazům navrženým či předloženým odvolatelem, pod kterou právní normu zjištěný skutkový stav subsumoval (§ 46, § 47 odst. 3 správního řádu).

V předmětné věci založil krajský soud úsudek o nepřezkoumatelnosti napadeného rozhodnutí na tom, že ač z § 37 stavebního zákona vyplýval požadavek posoudit návrh na vydání územního rozhodnutí z hlediska péče o životní prostředí (kriterium 1), potřeby požadovaného opatření v území a jeho důsledky (kriterium 2), souladu návrhu s územně plánovací dokumentací (kriterium 3), souladu návrhu s obecnými požadavky stavebně technické povahy (kriterium 4) a souladu návrhu s požadavky zvláštních předpisů (kriterium 5), pominul žalovaný hodnotit návrh na umístění stavby a vydání stavebního povolení

ve vztahu k nemovitostem ve vlastnictví stěžovatelů z pohledu jeho důsledků v území (kritérium 2). Dospěl k závěru, že ač byl správnímu orgánu znám záměr žalobců jako vlastníků pozemků p. č. 1540 v k. ú. B. zastavit tento pozemek rodinnými domy, pak i když tento záměr nebyl vyjádřen způsobem, kdy by měl být brán v úvahu při posuzování návrhu z hlediska kritéria 4, nelze mu upřít relevanci z pohledu kritéria 2. Podle soudu bylo třeba návrh územního rozhodnutí konfrontovat s obecnými cíli a úkoly územního plánování, zejména cílem dosažení optimálního uspořádání a využití území a za optimálnější využití území je třeba považovat stav, kdy lze na parcelách určených pro výstavbu umístit více staveb, než stav, kdy zamýšleným opatřením bude umístění staveb na těchto pozemcích znemožněno. Pokud by navrhované umístění stavby Ing. R. neumožňovalo dané území optimálně využít, nebylo by mu možno vyhovět, hodnocením návrhu na územní rozhodnutí se však z pohledu důsledků v území žalovaný v rozhodnutí nezabýval a rozhodnutí žalovaného je tak nepřezkoumatelné pro nedostatek důvodů.

Závěru soudu o absenci hodnocení návrhu na umístění stavby a vydání stavebního povolení z pohledu důsledků v území v odůvodnění rozhodnutí v intenzitě zakládající nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí nelze přisvědčit, neboť i když žalovaný výslovně, s odkazem na zmíněné kritérium záměr žalobců, své pozemky zastavět s návrhem na umístění stavby nekonfrontoval, je z obsahu rozhodnutí seznatelné, že se i tímto kritériem žalovaný zabýval.

Především žalovaný v odůvodnění rozhodnutí poukázal na to, že navrhovaná stavba se nachází v území, které je Územním plánem města Brna určeno pro funkci stabilizovaného bydlení čistého, tedy území, které slouží především k bydlení a kde se stávající účel ani intenzita využití nebude výhledově měnit. Předpokládají se zde především dostavby jednotlivých proluk, nástavby a přístavby stávajících objektů a s touto funkční náplní je návrh v souladu. Jestliže tedy územní plán, vyjadřující cíle územního plánování, včetně požadavků na optimální uspořádání a využití území výslovně předpokládá výhledově neměnit účel a intenzitu využití daného území, pak lze jen těžko nalézt oporu pro závěr soudu o tom, že optimálním využitím území je jen takové jeho využití, které umožní maximalizovat počet staveb, které lze na pozemcích v území umístit.

Ze správního spisu vyplývá, že zatímco v řízení před správním orgánem prvního stupně žalobci při ústním jednání dne 7. 9. 2001 uplatnili námitku, jíž požadovali dodržení vzdálenosti navrhované stavby 3,5m od hranic pozemku a vyjádřili nesouhlas s projektovanou terasou z důvodu narušování soukromí, teprve v odvolání proti rozhodnutí, v němž namítali neobjektivní posouzení jejich připomínek k umístění stavby, zmínili rozdělení pozemku p. č. 1540 na dvě parcely (p. č. 1540/1 a p. č. 1540/2) a záměr umístit na těchto pozemcích dva rodinné domy, s tím, že umístěním navrhované stavby ve vzdálenosti 2 m od hranice nebude možno na pozemku p. č. 1540/1 rodinný dům umístit a tím bude tato stavební parcela znehodnocena. Rozdělení pozemku a záměr výstavby dvou rodinných domů na těchto pozemcích doložili geometrickým plánem pro rozdělení pozemku a na něm rukou psaným vyjádřením vedoucího stavebního odboru ÚMČ B. – B. Ing. V. P. ze dne 17. 9. 2001, jímž je jednak vyjádřen souhlas stavebního úřadu s geometrickým plánem a dále uvedeno, že parcely p. č. 1540/1 a p. č. 1540/2 jsou dle platného územního plánu určeny pro výstavby rodinných domů, umístěných v souladu s obecně technickými požadavky. Žalovaný v odůvodnění rozhodnutí jednak poukázal na to, že k rozdělení pozemku dochází až po vkladu příslušných listin do katastru nemovitostí, dále uvedl, že vyjádření stavebního úřadu k výstavbě rodinných domů na rozdělených pozemcích nemá povahu rozhodnutí a je jen konstatováním účelu, k němuž jsou pozemky dle územního plánu města určeny. Konečně žalovaný uzavřel, je

výstavba ing. R. nevylučuje možnost stavby rodinných domů na uvedených pozemcích a v této souvislosti i poukázal na to, že pozemek 1540/1 není pozemkem stavebním, neboť není regulačním plánem nebo územním rozhodnutím určen k zastavění.

Z výše uvedeného je patrné, že se žalovaný návrhem na umístění stavby ve vztahu k nemovitostem stěžovatelů zabýval i z hlediska důsledků požadovaného opatření v území a sama úspornost jeho hodnotících úvah za daných skutkových okolností není té intenzity, že by byla schopna založit nepřezkoumatelnost napadeného rozhodnutí pro nedostatek důvodů. Pokud krajský soud tutéž výtku adresoval i správnímu orgánu prvního stupně, pak nutno odkázat na to, že správní spis neobsahuje nic co by svědčilo o tom, že sousedící pozemek žalobců má být rozdělen na pozemky dva a že žalobci zamýšlejí na těchto pozemcích výstavbu dvou rodinných domů.

Nejvyšší správní soud proto shledal kasační stížnost důvodnou a podle § 110 odst. 1 s. ř. s. rozsudek Krajského soudu v Brně zrušil a věc vrátil tomuto soudu k dalšímu řízení. V něm krajský soud, vázán právním názorem vysloveným v tomto rozhodnutí (§ 110 odst. 3 s. ř. s.), rozhodne též o náhradě nákladů řízení o kasační stížnosti (§ 110 odst. 2 s. ř. s.).

P o u č e n í : Proti tomuto rozhodnutí **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 9. března 2006

JUDr. Marie Žišková
předsedkyně senátu

